

De transformatie van de Europese Gemeenschap

Onder invloed van Rick Le Poole komt een ander licht op de Europese integratie te staan. Dat laat zich goed inpassen in de omgekeerde piramide gedachte van Ron Berg, de waarde oriëntatie van Arjo Klamer. De inzichten van René Visser omtrent het toe geleiden van lokale koopkracht in haar relatie met maatschappelijke burgerinitiatieven gaat nog een stapje verder. Zo ontwaar ik een kruisbestuiving tussen onze inspirerende ontmoetingen en bezoeken.

Mijn recente geschiedenis op dit punt begint met het streven van twee politieke stromingen op de transformatie golfengte Mens & Spirit en De Burger Beweging. Zij vertaalden de signalen van de onhoudbaarheid van het huidige dominante sociaal economisch maatschappelijke systeem en financiële stelsel in voorstellen voor een politieke omkering.

Op Europese schaal missen wij nog steeds de essentie van de boodschap van Varoufakis. Een terechtwijzende boodschap uit de politieke praktijk. De lokale bevolking van Griekenland betaalt in hoge mate de prijs voor het overeind houden van de Euro. Een hardvochtige rigide bankvriendelijk monetair beleid over de hoofden van de bevolking heen. Dat gebrek aan respect voor democratische besluitvorming zou uiteindelijk weleens het voortbestaan van de EU en de Euro kunnen ondergraven; zie <https://www.yanisvaroufakis.eu/>

De Europese Unie is voortgekomen uit een droom na de puinhopen van de 2^e WO. Die droom heeft veel goeds gecreëerd, maar verandert nu steeds meer in een onhanteerbaar monster en moloch. Moeten wij als bevolking lijdzaam toezien hoe de bazen dit beest trachten in bedwang te houden met verkeerd voedsel en verkeerde medicijnen?

Laten wij niet omzien in wrok of afgeven op de goede bedoelingen. Het is beter om, in dankbaarheid en respect voor hetgeen is opgebouwd en tot stand gebracht, een systeemgebrek bloot te leggen. Onze sociaal maatschappelijke politieke orde is in weerwil van ons democratisch stelsel een karikatuur van goede democratische intenties. Dat heeft twee belangrijke oorzaken die samenhangen met onze economisch orde en de neo liberale mindset.

Als puntje bij paaltje komt zijn wij onderhevig aan het winnaarssyndroom in een politiek en markteconomisch stelsel, dat voortvloeit uit een competitie mentaliteit. In de politieke strijd krijgt de winnaar, al dan niet in een coalitie en op grond van compromissen, alle macht om haar beleid ten uitvoer te brengen. In de concurrentie strijd op de markt winnen de marktleaders, waardoor zij kunnen door investeren naar grootschaligheid. Op die weg is er maar één richting doorgroeien naar een multinationalaal bedrijf of zelf worden opgegeten. De overvloed aan kapitalistisch vergaard geld kan zo haar weg vinden naar een speculatieve bestemming, zonder relatie met de reële economie. De overvloed aan speculatief geld vindt met medewerking van de Centrale Bank haar weg naar het hoogste rendement op korte termijn. Met kort bedoel ik ultrakort dankzij het fenomeen flitskapitaal.

Hoe die ontstane situatie om te draaien of te kantelen voor het nog erger wordt? Moeten de Europese politieke leiders samen met de leiders van centrale banken, multinationals en andere financieel kapitaal verzamelaars zoals vastgoedbedrijven en verzekeringsmaatschappijen van hun geloof vallen? Daar kan de bevolking van Griekenland en de mens in de landen van de EU rond en onder de armoedegrens niet op wachten.

In plaats daarvan geef ik de voorkeur aan een geloof in vrede harmonie en medemenselijkheid en saamhorigheid, dat ook bij het ontstaan van de Europese gedachte leefde. Een elan dat de verantwoordelijke grondleggers verbond met de bevolking die bezig was met de wederopbouw.

Eenzelfde elan ontluikt bij die politieke en economische transformers, die oog hebben voor het lijden van de mensen onder hen en die ondernemend zoeken naar inkeer en een omkering.

Deze nieuwe grondleggers van een transformatie nemen de ruimte en tijd om hun gedachtegoed over het podium te brengen en vragen steeds overtuigender om steun en erkenning voor hun streven naar het opbouwen van een nieuwe wereld en werkelijkheid. Geen revolutie maar een evolutie, die de verschillen tussen de oude en nieuwe wereld steeds zichtbaarder maakt.

Gelukkig zijn er al veel burgerinitiatieven, die elk op hun manier aan de weg timmeren en van onder op werken aan politieke verlichting, bewustwording en inzetten tot verheffing van de bevolking. Vooral in solidariteit met hen, die bijna zonder geld proberen te overleven.

Niet voor niets zoek ik uitgaande van transformatie naar de opbouw van een samenleving en bedrijfsleven, die haar maatschappelijke samenhang vormgeeft vanuit kleinschaligheid¹. Overigens heb ik als econoom kleinschalig ondernemen consistent als uitgangspunt gekozen. Dat biedt nu nieuwe kansen op transformatiebevordering.

In dat licht zie ik ook een toekomst voor onze Pan Europese Gemeenschap. Daarin zijn niet de nationale grenzen dominant. Maar primair zijn de lokale culturele gemeenschappen fundament voor beleid in de openbare ruimte. Politiek met ruimte en respect voor de cultuurverschillen voor een lokale economisch krachtenbundeling als een veelkleurig verzamelpunt met een rijke weldadige voedingsbodem. Nationale grenzen vervagen in een federaal Europa met ruimte en tijd voor het letterlijk oplossen en tegelijk accentueren van economische en sociale cultuurverschillen. Dat kan ook aan de grenzen van Europa gebeuren. Een Europa dat als deel van de wereld natuurlijke, culturele open en transparante relaties kan onderhouden. Een Europa met geografische grenzen, met een 'local economy' verweven met een 'global economy'. Opdat wij op onze aarde kunnen werken en voortleven in harmonie met elkaar, met alle schepselen en met de schepping.

In het besef van onze ruimtevaarders, die onze samen te bewonen kwetsbare wonderschone planeet Aarde indringend en overtuigend in beeld hebben gebracht. Met het universum in de achtergrond zijn wij aardbewoners een nogal klein deel van een oneindig geheel. Toch hebben wij een niet te onderschatten eigen uitdaging om vanuit onze vrije wil te kiezen hoe dit met elkaar vorm en inhoud te geven in onze zelf te bepalen evolutieproces.

Elk mens is deelgenoot van haar eigen lokale openbare ruimte en in die zin deelnemer aan de lokale productiehuishouding, die zij deelt met de medeschepselen. Als meebeslissende burger heeft ieder mens recht op een huis. Dat gunnen wij elkaar. Wij zijn als volwassene volwaardig verantwoordelijk voor het maken van een thuis, voor het welzijn in de buurt en voor het voortdurend samen ontwikkelen en beheren van onze gemeenschap, de 'commons'. Het begrip 'commons' gaat over de gemeenschappelijke zorg en gebruik van de grond, waters en natuur in de omgeving. Publiek of privaat eigendom is in die context een achterhaald begrip.

Als mens en als medemens hebben wij een vrije wil en heeft ieder voor zich en eigen unieke bestemming en positie tot ontplooiing. Wij verlaten een tijdperk dat gekenmerkt is door ego en eigen belang. Een grondhouding, die ten koste gaat van de ander en de aarde. Wij betreden een tijdperk van eenheid, heilheid in verbinding. Deze evolutie is onvermijdelijk maar verloopt niet zonder slag of stoot. Zie ook de aanzet daartoe in het in het DiEM25 manifest

<https://diem25.org/manifesto-long/>

---

¹ Zie de box business, community and commons

Zie ook Yanis Varoufakis interviewed *On 20th July 2017, the University of Sussex conferred upon me the degree of Doctor of the University Honoris Causa.*

Met een fragment daaruit.

You recently wrote that the answer to globalism and isolationism is an authentic internationalism – an “International New Deal” that would involve a pooling of global savings. How would you convince nations that this is all in their best interest?

Convincing the majority of people in a majority of countries that an International New Deal is in their interests is not intrinsically hard. Logic and common sense are on our side. Think about it: We live in a world that generates the highest level of savings and the lowest level of investment since the 2nd World War (as a proportion of planetary income). Market forces have failed spectacularly to energise these idle savings and to turn them into investment into the green technologies that humanity craves. One only needs to state this fact to realise that we need a New Deal approach at a planetary level: a political mechanism, guided by an accord at the G20 level, that soaks up the excess savings and funds the planet's innovators as well as our communities' maintainers (e.g. the good women and men that look after the elderly, educate the young, service the sewers, etc.)

The true difficulty, therefore, is not to convince the people. The momentous task is to push aside the vicious obstructionism of the tiny minority whose petty interests are served by the current, unsustainable status quo.